

ما به مرزهایی که بین کشورهای اسلامی هستند، احترام می‌گذاریم. این مرزسازی در جهان اسلام چیز نیست و در صدر اسلام هم بوده است. مرزهای کشورها مثل دیوار خانه هستند؛ ما نمی‌توانیم از آنها بدون اجازه عبور کنیم. در هر صورت ما به این مسأله احترام می‌گذاریم. ما باید برادری داشته باشیم و می‌خواهیم با جمهوری اسلامی، پاکستان و بقیه کشورهای تعامل داشته باشیم؛ چون می‌خواهیم کشورهای اسلامی به عنوان اتحاد کشورهای اسلامی با هم‌دیگر متحد باشند. بنابراین تجاوزات در فکر ما نیست و از آن مبرا هستیم.

ما به مرزهایی که بین کشورهای اسلامی هستند، احترام می‌گذاریم. این مرزسازی در جهان اسلام چیز نیست و در صدر اسلام هم بوده است. مرزهای کشورهای مثل دیوار خانه هستند؛ ما نمی‌توانیم از آنها بدون اجازه عبور کنیم.

می‌خواهد بیاید بخش‌هایی از ایران و پاکستان را بگیرد یا سرزمین پشته‌ها را با هم متحد کند. این موضوع را باز می‌فرماید؟

ما به مرزهایی که بین کشورهای اسلامی هستند، احترام می‌گذاریم. این مرزسازی در جهان اسلام چیز تازه‌ای نیست و در صدر اسلام هم بوده است. مرزهای کشورها مثل دیوار خانه هستند؛ ما نمی‌توانیم از آنها بدون اجازه عبور کنیم. در هر صورت ما به این مسأله احترام می‌گذاریم. ما باید برادری داشته باشیم و می‌خواهیم با جمهوری اسلامی، پاکستان و بقیه کشورهای تعامل داشته باشیم؛ چون می‌خواهیم کشورهای اسلامی به عنوان اتحاد کشورهای اسلامی با هم‌دیگر متحد باشند. بنابراین تجاوزات در فکر ما نیست و از آن مبرا هستیم.

خیلی متشکرم از شما.

لازم است باز تأکید کنم که داعش اصلاً جزو ما نیست، از خوارج است و ما آنها را تکفیر می‌کنیم.

اگر موافق باشید وارد بحث مهمی که میان شما و ایالات متحده آمریکا وجود دارد، بشویم. حضور آمریکایی‌ها قریب به بیست سال از سال ۲۰۰۱ در افغانستان جدی شد. آنها لشکرکشی کردند به این کشور و میلیون‌ها دلار خرج کردند تا به نوعی دموکراسی و آزادی را برقرار کنند و اصطلاحاً با تروریسم مبارزه کنند. طالبان به نوعی خودش را سردمدار مبارزه با آمریکا در افغانستان می‌داند. حتی یادم است پس از خروج آمریکا از افغانستان، مبارزان و دوستان شما شلیک هوایی می‌کردند و شادی و پایکوبی می‌کردند. اما نکته‌ای در کنار این وجود دارد که بحث درباره مذاکرات دوحه است. به نظر می‌رسد پیش از خروج آمریکا از افغانستان توافقی در آنجا صورت گرفت و انتقال قدرت انجام شد. این دو مسأله را شما چطور با هم جمع می‌کنید؟ آیا واقعا مبارزه کردید و آمریکا را اخراج کردید، یا توافق شد و آمریکا از افغانستان رفت؟

آمریکا زمانی که در سال ۲۰۰۱ لشکرکشی کرد، همان موقع ما به آنها توصیه کردیم که ضرر می‌کنند و هزینه زیادی را می‌پردازند؛ بیایند با ما گفتگو و بحث کنند. اما آمریکایی‌ها که در غرور و تکبر بودند، نپذیرفتند و این را بسیار مستقیم رد کردند که: «ما با شما مذاکره نمی‌کنیم؛ یا حرف ما را قبول می‌کنید یا جنگ». این‌گونه مردم افغانستان مظلوم قرار گرفتند و جنگ آغاز شد. در نتیجه جنگ در سال‌های ۲۰۰۹، ۲۰۱۱ و ۲۰۱۳ هم باز جریانات سیاسی آغاز شد و هر زمانی که جنگ آغاز می‌شد، آمریکایی‌ها فکرمی‌کردند که ما از جنگ خسته شده‌ایم یا تسلیم آنها می‌شویم. در سال ۲۰۱۳ بود که ما در دوحه یک دفتر سیاسی افتتاح کردیم؛ به خاطر این که ما می‌خواستیم بین جنگ به عنوان یک گزینه و بین مذاکرات سیاسی که می‌توانند هدف را آرام‌تر به دست آورد، یک تعادلی به وجود بیاوریم. آمریکایی‌ها در آن زمان نپذیرفتند که ما در دوحه یک دفتر سیاسی داشته باشیم. بعد از آن دو مبارزه را پیش گرفتیم؛ هم مبارزه سیاسی هم مبارزه نظامی. بدون شک دلیلی که باعث شد ما به پیمان برسیم و پیمان را امضا کنیم و آمریکایی‌ها به این مسأله متقاعد بشوند، فشار نظامی و جهاد ما بود. این راهی بود که ما طی کردیم و توانستیم در ۲۰۱۷ مذاکرات را به پایان